

ENSAM I VILDMARKEN

Hästens hovar klappade mot den steniga marken. Danny hängde med huvudet så att det ljusbruna håret föll ner över ansiktet. Han mindes inte hur många dagar han ridit. Magen värkte och vattnet i vattenflaskan höll på att ta slut.

Varje gång han slöt sina ögon kom allt det hemska för honom på nytt. Revolverskotten. Den övertända timmerstugan. Eldslågorna som rasade i den mörka natten. Siluetterna av mangsgestalter som rörde sig i det fladdrande skenet. De skränande rösterna.

”Nu är det slut med Tom Redman!”

”Och med hans familj!”

”Ingen lurar Wild Heck!”

Och han förstod att han måste fly. Att han aldrig skulle återvända.

Uppe på en höjd höll han in hästen, skuggade ögonen med handen och såg ut över ett sluttande landskap med mörkgröna grantoppar. Så småningom planade sluttningen ut i vid slättmark, där en flod slingrade sig fram likt ett blått band. Kunde det vara Milk River? Eller kanske Two Medecin River? I så fall befann han sig långt inne på svartfotsindianernas område. Danny hade hört talas om att indianerna här omkring dödade alla vita de träffade på.

Framme vid floden fyllde han vattenflaskan och drack. Skriket i hans tomma mage dämpades en aning, men tog strax ny fart och

riktigt vrålade. Om han ändå kunde fånga en fisk... eller hitta någon växt... Medan han lät blicken irra runt efter något ätbart, nåddes han av röster.

”Tala om var den är ditt vidriga rödskinn!”

Hesa skratt följde. Danny lade märke till några klippblock en bit längre bort. Han gick dit och upptäckte tre hästar, fastbundna vid ett omkullfallet träd. Vid sidan av sadeln på hästen som stod allra närmast hängde en bössa och en lasso.

Danny klättrade uppför klippblocket och kikade försiktigt fram över klippkanten. Nedanför fick han se tre obehagliga typer som slagit en vid cirkel kring en indianflicka och de trängde henne allt längre in mot klippväggen. Hennes bruna ögon vidgades medan hon sakta drog sig bakåt. Karlarna kom allt närmare. Den ene, en skäggig, svettig slusk, som Danny tyckte sig ha sett någon gång vid handelsstationen, höjde sin revolver och siktade på henne.

”Tala om var den är!”

Han osäkrade vapnet.

”Nu!”

Danny pressade händerna över munnen. Vad kunde han göra mot tre storvuxna karlar? Han hade ju inget vapen. Men just som han tänkte borra in ansiktet i jackärmen i väntan på att mannen skulle trycka av, dök en tanke upp. Om han kunde skrämma hästarna... Så tyst han kunde hasade han nerför klippblocket, smög fram till den första hästen och löste den, sedan den andra. När han löst den tredje, drog han av sig hatten och den röda snusnäsduken kring halsen och började vifta runt med dem i luften, samtidigt som han tjoade så högt att hästarna skenade iväg. Medan karlarna sprang efter, under höga rop och vrål, kastade sig Danny upp på sin egen häst och vinkade till indianflickan att komma. Hon tvekade några sekunder, men skyndade sedan mot honom. När karlarna vände sig och fick syn på dem, höjde de sina vapen och började skjuta, men flickan flög upp bakom Danny i

sadeln och de satte av i galopp, utom räckhåll för revolverkulorna.

Stjärnorna tindrade på den svarta himlen. Natten var kall, men indianflickan hade gjort upp eld och delat med sig av lite torkat kött hon hade i sin väska. Hon såg ut att vara i hans egen ålder, med ljusbrun hy och mörkt, långt hår. Hennes enkla löst sittande klänning var av ljust hjortskinn, med påsydda pärlbroderier och fransar. Runt midjan bar hon ett bälte i skinn och kring halsen ett halsband av snäckskal. På fötterna satt ett par mjuka mockasiner broderade i svart, rött, blått och vitt.

”Jag Porlande Regnet!” sa hon och pekade på sig själv. ”Tack du räddade mig!”

”Jag heter Danny”, sa Danny mellan tuggorna. ”Varför ville männen skjuta dig?”

”De letade efter min bror Jagande Falkens heliga knyte”, sa flickan, samtidigt som hon tecknade med händerna till sina ord.

Hon drog pekfingret tvärs över pannan.

”Jagande Falken siktade på vit man med pilbåge. Blekansiktet erbjöd glaspärlor, för att få leva. Min bror tog emot dem och lät vit man löpa. Glaspärlorna var så fina att de blev Jagande Falkens heliga skyddsstenar.”

En skugga drog över hennes ansikte.

”Nu vita män vill ta tillbaka pärlor.”

”Men varför är du alldeles ensam här i vildmarken?” undrade Danny.

”Vår stam följde efter buffelhjorden. Min bror och jag råkade komma efter de andra. Då dök vita män upp. Jagande Falken hade stoppat skyddsstenarna i ett knyte som medicinmannen välsignat, för jaktlycka.”

Hon såg ner i marken.

”De dödade min bror.”

”Jag är ledsen”, sa Danny och kände med ens hur kylan letade sig in under kläderna.

Porlande Regnet såg in i de fladdrande lågorna och hennes ögon glimmade i eldskenet.

”Fick de vita männen tag i pärlorna?” frågade Danny till sist.

Ett omärkligt leende drog över flickans läppar och hon öppnade sin väska igen, en väska i hjortskinn broderad med en blomma i blått. Hon tog upp ett litet tygstycke som hon började veckla ut.

”De sköt honom på långt avstånd. Jag gömde knytet innan onda män hann dit.”

Hon höll fram tygstycket. Där låg några runda, svagt blågröna, genomskinliga stenar. Danny, vars far hade varit guldsmed, såg genast att det var safirer.

”De... de kan bli värdefulla”, sa han. ”Om man slipar dem...”

Porlande Regnet vek ihop tyget kring safirstenarna och stoppade tillbaka knytet i väskan. Sedan pekade hon på Danny.

”Var är ditt hus?”

Hon förde ihop fingertopparna likt ett spetsigt indiantält, varefter hon drog pekfingret tvärs över pannan.

”Jag har inget hus”, sa Danny. ”Det brann upp. Mina föräldrar och min storasyster blev dödade av banditer. Min syster var bara femton, tre år äldre än jag.”

Han stirrade ut i natten.

”Banditerna trodde jag också var inne i huset. De ville döda oss alla.”

Han satte händerna för ansiktet och blundade. Eldslågorna var där igen, liksom revolverskotten och människens skrämmande röster. Han lyfte huvudet och mötte indianflickans blick.

”Jag kan aldrig resa hem igen. Jag är alldeles ensam.”

Porlande Regnet satt tyst. En mörk molnsky hade dragit in och skymde en del av stjärnorna, men fullmånen kastade fortfarande sitt bleka ljus över hennes ansikte. Ögonen såg nästan svarta ut och läpparna var sammanbitna.

”Onda män dödat din familj och min bror. Du och jag har flytt onda män.”

Hon slöt ögonen och satt alldeles stilla en lång stund, innan hon lyfte blicken och såg på honom.

”Du inte vara som andra blekansikten. Du räddade mig och de heliga skyddsstenarna.”

Hon lade sin hand på hans arm.

”Följ med mig till indianlägret! Om två solar är vi där.”

”Kan jag göra det?” undrade Danny och tänkte på alla hemska berättelser om svartfotsindianer som dödar vita som vågar sig in på deras område.

”Jag är hövdingens brorsdotter!” sa Porlande Regnet och lyfte sitt huvud. ”Jag ska tala med hövdingen!”

Mörkret började falla när Porlande Regnet och Danny nådde fram till svartfotslägret. De spetsiga indiantälten lystes upp av eldstäder och på håll såg de ut som små ljuslyktor.

De steg av hästen och gick mot lägret tillsammans. En stor hund började skälla och hoppade upp framför dem. Den gläfsste lite när den nosade på Porlande Regnet, men mot Danny morrade den.

Strax dök en vaktpost upp. Porlande Regnet började prata med honom på indianspråk. När de talat färdigt vände hon sig om och mötte Dannys blick.

”Våra krigare håller på att leta efter mig och Jagande Falken”, sa hon. ”De varit mycket oroliga.”

Danny nickade och önskade sig flera tusen mil bort. Indianerna samlades kring dem och han anade motvilja i deras blickar. Men Porlande Regnet drog iväg med honom bland tälten, bort till ett stort indiantält.

”Vänta här medan jag talar med hövdingen”, sa hon.

Allt fler indianer samlades och iakttog honom. Danny kände sig annorlunda i sin flanellskjorta, väst och hatt. Och framför allt med sitt vita skinn.

Efter en lång stund fördes fliken för tältöppningen åt sidan och Porlande Regnet steg ut.

”Hövdingen säger du sova i min familjs tipi i natt”, sa hon. ”I morgon han sammankalla till rådslag och där ska du vara med. Då kommer stammen bestämma vad de göra med dig.”

Danny var så uttröttad att han inte brydde sig om vad indianerna tänkte göra med honom. Bara han fick sova. Porlande Regnet tog honom med till ett tält i närheten.

”Lägg dig här!” sa hon och pekade på en buffelfäll.

Danny lade sig ner och somnade genast, medan vinden ryckte och slet i tältduken.

SVARTFOTSLÄGRET

Porlande Regnet väckte honom i gryningen. Danny gäspade och undrade var han befann sig, men kom strax ihåg allt som hänt.

”Idag du möta vår store hövding”, sa hon. ”Men först behöver du bada!”

Hon tecknade till Danny att följa med. De gick i sakta mak genom indianlägret som redan vaknat till liv. Smala rökslingor

steg upp genom de öppna rökhålen i toppen av tälten. Kvinnorna, de flesta långa till växten, med långt svart hår, bar vatten och ved som de hämtat för att påbörja frukosten. Barnen sprang omkring barfota, en del alldeles nakna, andra i enkla små hjortskinnkläder.

Utanför lägret flöt floden fram. Några indianpojkar låg redan i vattnet, de skrattade och stänkte på varandra.

”Ta av dig och hoppa i!” sa Porlande Regnet. ”Jag kommer snart tillbaka!”

Danny doppade ena foten i det klara vattnet. Det sved om tårna. Indianpojarna iakttog honom medan de dök och plaskade. Han var tvungen att hoppa i. Annars skulle de säkert skratta åt honom! Danny tog ett djupt andetag och sprang ut i vattnet så det stänkte. Han slängde sig i och doppade huvudet under vattnet, men råkade få en kallsup. Han kom upp till ytan och hostade en lång stund. Pojkarna flinade. En av dem hade fyra flätor som slängde kring huvudet.

Danny spanade in mot strandkanten och upptäckte att Porlande Regnet kommit tillbaka. Han skyndade upp ur vattnet. Hon hade tagit med sig rena kläder till honom, en enkel fransad skjorta i hjortskinn, ett par leggings och ett par mockasiner.

”Nu vi gå till vår store hövdingens tipi”, sa hon och pekade i den riktning tältet låg.

”Vilka ska vara med på mötet?” undrade Danny.

”Hövdingen, rådsmedlemmarna och andra stora betydelsefulla män i stammen”, sa Porlande Regnet. ”Kanske hövdingens sitta-bredvid-squaw också.”

Danny uppskattade att hövdingens tält mätte minst fem meter i diameter. På tältduken var olika figurer i skarpa vinklar målade, samt buffelhuvuden. Porlande Regnet stannade.

”Gå du först!” sa hon.